

32. navadna nedelja C

*Gospod je zvest in vas bo utrdil
in obvaroval pred hudičem. (2 Tes 3,3)*

Prvo berilo

2 Makabejci 7,1-2.9-14

Tiste dni se je zgodilo, da so prijeli sedem bratov z njihovo materjo vred. Kralj jih je hôtel prisiliti, da bi okusili svinjsko meso, ki je bilo prepovedano, zato je ukazal, naj jih pretepajo z biči in žilavkami. Eden med njimi pa je spregovoril v imenu drugih in rekel takole: "Kaj nas hočeš vprašati in izvedeti od nas? Pripravljeni smo rajši umreti kakor prekršiti postave naših očetov." Ko je drugi prišel do zadnjega zdihljaja, je rekel: "Ti, nizkotnež, nam jemlješ sedanje življenje, toda kralj sveta nas bo obúdil in nas oživil za večno oživetje življenja, ker umiramo za njegove postave." Za njim je bil mučen tretji. Takoj je pomóčil jezik, kakor so ukazali, neustrašno iztegnil roke in plemenito izjavil: "Te ude sem dobil od neba, zaradi njegovih postav jih zaničujem in od njega jih upam spet dobiti." Celo kralja in njegovo spremstvo je pretresla srčnost tega mladeniča, ki je preziral svoje bolečine. Ko je umrl tudi ta, so prav tako grozovito trpinčili četrtega. Preden je izdihnil, je rekel: "Bolj se spleča umreti od človeških rok v pričakovanju, da nas bo Bog spet obúdil, kakor je obljubil. Zate pa vstajenja ne bo!"

Drugo berilo

2 Tesaloničanom 2,16 – 3,5

Bratje in sestre, sam naš Gospod Jezus Kristus in Bog, naš Oče, ki nas je v svoji milosti vzljubil in nam dal neminljivo tolažbo in blago upanje, naj oposumi vaša srca ter jih utrdi v vsakršnem dobrem delu in v vsakršni dobri besedi. Sicer pa, bratje in sestre, molíte za nas, da bi se Gospodova beseda širila in poveličevala, kakor se je pri vas, in da bi bili rešeni slabih in pokvarjenih ljudi; nimajo namreč vsi ljudje vere. Toda Gospod je zvest in vas bo utrdil in obvaroval pred hudičem. Po Gospodu imamo zaupanje v vas, da delate in da boste delali, kar vam zapovedujemo. Gospod pa naj vodi vaša srca, da boste ljubili Boga in stanovitno pričakovali Kristusa.

Tisti čas je k Jezusu pristopilo nekaj saducejev, ki so trdili, da ni vstajenja, in so ga spraševali. Jezus jim je rekel: "Sinovi tega veka se ženijo in možijo, tisti pa, ki so vredni, da dosežejo oni vek in vstajenje od mrtvih, se ne bodo ne ženili ne možili. Tudi umreti ne bodo več mogli; saj so enaki angelom in so Božji sinovi, ker so sinovi vstajenja. Da pa mrtvi vstajajo, je pokazal tudi Mojzes v pripovedi o gorečem grmu, ko je imenoval Gospoda 'Bog Abrahamov, Bog Izakov in Bog Jakobov', Bog pa ni Bog mrtvih, ampak živih, kajti njemu vsi živijo."

V razmislek

Ravno v tem mesecu ob koncu leta, v katerem se spominjamo tistih ljudi, ki so telesno že zapustili to zemljo, smo zaposleni z vprašanjem o smrti in predvsem življenju potem (ali morebitnem prenehanju življenja). Besedila in nauki današnje nedelje se dotikajo teh bistvenih vprašanj in strahov našega življenja. Le kaj nas čaka, ko zaključimo z našim zemeljskim življenjem? O tem je špekulacij na pretek. Kot vidimo v evangeliju, je ta tematika zanimala učenjake tudi v Jezusovem času. Onkraj vsega dlakocepstva Saducejev (ki so kot konservativna verska ločina priznavali za Sveto pismo le pet Mojzesovih knjig in zaradi tega niso verjeli v vstajenje, ker le-to v teh spisih ni izrecno omenjeno), onkraj vsake namere, da bi Jezusa spravili v kot, se dotaknejo osnovnega vprašanja ljudi – kaj je dejansko mišljeno z vstajenjem?

*Zagotovo s tem ni mišljeno krščansko razumevanje vrnitve človeka v to zemeljsko življenje kakor tudi ne njegovo nadaljevanje in ne ponovno življenje. Vsekakor pa verjamemo v spremembo v popolnoma nov način življenja onkraj vseh dosedanjih izkušenj, onkraj časa in prostora v okviru nepredstavljenih Božjih dimenzij. Verjamemo v to, da "vstanemo s telesom" – t.j. kot bitja s telesom, dušo in duhom, z vsem, kar predstavlja našo osebnost in naše izkušnje. Verjamemo v telesnost, čeprav z drugimi zakonitostmi kot jih poznamo iz našega sveta. V takšnem svetu ni več potrebno razmnoževanje za ohranjanje življenja, saj smo vpeti v neuničljivo življenje v polnosti, v življenje pri Bogu in v življenje z Bogom! Tako kot Saduceji se tudi Jezus sklicuje na Mojzesove spise. V nasprotju z njimi pa je vendarle uspel brati med vrsticami – in spomni na to, da se Bog predstavi kot Bog živečih; zaradi tega morajo biti vsi živi, tudi tisti, ki so že umrli, kajti tisti, ki se svojemu ljudstvu predstavi z "Jaz sem, ki sem tu" ne more biti Bog mrtvih. Velikonočna skrivnost in bistvo naše vere ponovno dokončno potrdi, da se nam ni potrebno bati smrti, saj je Jezusova prebuditev od mrtvih odločilna odrešitev Boga nasploh. Nič drugega kot skupnost s Kristusom v smrti **in** življenju je lahko temelj našega krščanskega življenja.*

To našo vero bo dan za dnem preizkušala kopica preizkušenj, ki skušajo dokazati, da je smrt dejansko močnejša od življenja. V tem, na severni zemeljski polobli tako temnem in mračnem času, ki se tudi navzven odraža na razpoloženju, smo še posebej povabljeni, pravzaprav izzvani, da zavedno verjamemo v življenje in da se vsak dan najmanj enkrat zavemo, da je večno življenje in ne smrt. Naša vera nam ne more prizanesti telesne smrti, ampak lahko okrepi naše zaupanje, da je Bog, v katerega verjamemo, Bog živih. In le tisti, ki ga ni treba biti strah smrti, lahko tvega življenje – v vsej svoji polnosti!

32. navadna nedelja C

*Gospod je zvest in vas bo utrdil
in obvaroval pred hudičem. (2 Tes 3,3)*

Prvo berilo

2 Makabejci 7,1-2.9-14

Tiste dni se je zgodilo, da so prijeli sedem bratov z njihovo materjo vred. Kralj jih je hôte prisiliti, da bi okusili svinjsko meso, ki je bilo prepovedano, zato je ukazal, naj jih pretepajo z biči in žilavkami. Eden med njimi pa je spregovoril v imenu drugih in rekel takole: "Kaj nas hočeš vprašati in izvedeti od nas? Pripravljeni smo rajši umreti kakor prekršiti postave naših očetov." Ko je drugi prišel do zadnjega zdihljaja, je rekel: "Ti, nizkotnež, nam jemlješ sedanje življenje, toda kralj sveta nas bo obúdil in nas oživil za večno oživetje življenja, ker umiramo za njegove postave." Za njim je bil mučen tretji. Takoj je pomóčil jezik, kakor so ukazali, neustrašno iztegnil roke in plemenito izjavil: "Te ude sem dobil od neba, zaradi njegovih postav jih zaničujem in od njega jih upam spet dobiti." Celo kralja in njegovo spremstvo je pretresla srčnost tega mladeniča, ki je preziral svoje bolečine. Ko je umrl tudi ta, so prav tako grozovito trpinčili četrtega. Preden je izdihnil, je rekel: "Bolj se spleča umreti od človeških rok v pričakovanju, da nas bo Bog spet obúdil, kakor je obljubil. Zate pa vstajenja ne bo!"

Drugo berilo

2 Tesaloničanom 2,16 – 3,5

Bratje in sestre, sam naš Gospod Jezus Kristus in Bog, naš Oče, ki nas je v svoji milosti vzljubil in nam dal neminljivo tolažbo in blago upanje, naj oposumi vaša srca ter jih utrdi v vsakršnem dobrem delu in v vsakršni dobri besedi. Sicer pa, bratje in sestre, molíte za nas, da bi se Gospodova beseda širila in povelečevala, kakor se je pri vas, in da bi bili rešeni slabih in pokvarjenih ljudi; nimajo namreč vsi ljudje vere. Toda Gospod je zvest in vas bo utrdil in obvaroval pred hudičem. Po Gospodu imamo zaupanje v vas, da delate in da boste delali, kar vam zapovedujemo. Gospod pa naj vodi vaša srca, da boste ljubili Boga in stanovitno pričakovali Kristusa.

Evangelij

Luka 20,27-38

Tisti čas je k Jezusu pristopilo nekaj saducejev, ki so trdili, da ni vstajenja, in so ga vprašali: "Učitelj, Mojzes nam je zapisal: Če komu umre brat, ki je bil

oženjen, pa ni imel otrok, naj vzame to ženo njegov brat in obudi zarod svojemu bratu. Bilo pa je sedem bratov. Prvi je vzel ženo in umrl brez otrok. Nato je vdovo vzel drugi, pozneje tretji in tako vseh sedem; umrli so in niso zapustili otrok. Nazadnje je umrla tudi žena. Čigava bo torej ta žena ob vstajenju, kajti vseh sedem jo je imelo za ženo?" Jezus jim je rekel: "Sinovi tega veka se ženijo in možijo, tisti pa, ki so vredni, da dosežejo oni vek in vstajenje od mrtvih, se ne bodo ne ženili ne možile. Tudi umreti ne bodo več mogli; saj so enaki angelom in so Božji sinovi, ker so sinovi vstajenja. Da pa mrtvi vstajajo, je pokazal tudi Mojzes v pripovedi o gorečem grmu, ko je imenoval Gospoda 'Bog Abrahamov, Bog Izakov in Bog Jakobov', Bog pa ni Bog mrtvih, ampak živih, kajti njemu vsi živijo."

V razmislek

Ravno v tem mesecu ob koncu leta, v katerem se spominjamo tistih ljudi, ki so telesno že zapustili to zemljo, smo zaposleni z vprašanjem o smrti in predvsem življenju potem (ali morebitnem prenehanju življenja). Besedila in nauki današnje nedelje se dotikajo teh bistvenih vprašanj in strahov našega življenja. Le kaj nas čaka, ko zaključimo z našim zemeljskim življenjem? O tem je špekulacij na pretek. Kot vidimo v evangeliju, je ta tematika zanimala učenjake tudi v Jezusovem času. Onkraj vsega dlakocepstva Saducejev (ki so kot konservativna verska ločina priznavali za Sveto pismo le pet Mojzesovih knjig in zaradi tega niso verjeli v vstajenje, ker le-to v teh spisih ni izrecno omenjeno), onkraj vsake namere, da bi Jezusa spravili v kot, se dotaknejo osnovnega vprašanja ljudi – kaj je dejansko mišljeno z vstajenjem?

*Zagotovo s tem ni mišljeno krščansko razumevanje vrnitve človeka v to zemeljsko življenje kakor tudi ne njegovo nadaljevanje in ne ponovno življenje. Vsekakor pa verjamemo v spremembo v popolnoma nov način življenja onkraj vseh dosedanjih izkušenj, onkraj časa in prostora v okviru nepredstavljenih Božjih dimenzij. Verjamemo v to, da "vstanemo s telesom" – t.j. kot bitja s telesom, dušo in duhom, z vsem, kar predstavlja našo osebnost in naše izkušnje. Verjamemo v telesnost, čeprav z drugimi zakonitostmi kot jih poznamo iz našega sveta. V takšnem svetu ni več potrebno razmnoževanje za ohranjanje življenja, saj smo vpeti v neuničljivo življenje v polnosti, v življenje pri Bogu in v življenje z Bogom! Tako kot Saduceji se tudi Jezus sklicuje na Mojzesove spise. V nasprotju z njimi pa je vendarle uspel brati med vrsticami – in spomni na to, da se Bog predstavi kot Bog živečih; zaradi tega morajo biti vsi živi, tudi tisti, ki so že umrli, kajti tisti, ki se svojemu ljudstvu predstavi z "Jaz sem, ki sem tu" ne more biti Bog mrtvih. Velikonočna skrivnost in bistvo naše vere ponovno dokončno potrди, da se nam ni potrebno bati smrti, saj je Jezusova prebuditev od mrtvih odločilna odrešitev Boga nasploh. Nič drugega kot skupnost s Kristusom v smrti **in** življenju je lahko temelj našega krščanskega življenja.*

To našo vero bo dan za dnem preizkušala kopica preizkušenj, ki skušajo dokazati, da je smrt dejansko močnejša od življenja. V tem, na severni zemeljski polobli tako temnem in mračnem času, ki se tudi navzven odraža na razpoloženju, smo še posebej povabljeni, pravzaprav izzvani, da zavedno verjamemo v življenje in da se vsak dan najmanj enkrat zavemo, da je večno življenje in ne smrt. Naša vera nam ne more prizanesti telesne smrti, ampak lahko okrepi naše zaupanje, da je Bog, v katerega verjamemo, Bog živih. In le tisti, ki ga ni treba biti strah smrti, lahko tvega življenje – v vsej svoji polnosti!